

דברי הכפר

מה שאני הכי רוצה
בעולם, זה שאמא שלי
תהיה מאושרת. ^{כותי בה} הכי
מגיע לה.

גיליון מס. 2912 * ה' שבט תשפ"ו * 23 בינואר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על סדק / הפינה של דודו

נפתח בהתנצלות

ובכן לצערי הרב הסתבר שהפתיחה לתערוכה "ציורים שחלמתי בזמן ההקרנות" מתנגשת עם ההכנות למסיבת הפורים שעומדות להתחיל להתרחש בימים הקרובים. אי לכך נדחתה פתיחת התערוכה עד לאחר פורים. אבל אל חשש העבודות מוכנות והתערוכה והפתיחה אכן יתרחשו. הכינו את הממחטות.

ציורים שחלמתי בזמן ההקרנות
דודו פלמה

הפתיחה

נדחתה

ביום שבת 24.1.26 בשעה 11:00

בלב הקיבוץ

הציבור מוזמן בחום

החולדות של אלבר קאמי

1. שתי פעילות שלום ישראליות הוכו באכזריות על ידי מתנחלים בעת תקיפה על הכפר הפלסטיני מוח'מאס באזור רמאללה. הן נפצעו ואושפזו בבית החולים: אחת עם תפרים בראש ופגיעה בכבד, השנייה עם יד שבורה. המתנחלים השתמשו במוטות ברזל נגד נשים צעירות ולא חמושות. הפעילות שהו במקום בתקווה שנוכחותן תמנע פוגרום. התקווה הזאת התבדתה. במקום גם הוצתו מספר בתים ורכבים.
2. אלימות מתנחלים כידוע לא החלה היום. אך בשלוש השנים האחרונות המצב בגדה החרף מאוד בשל הממשלה המטורללת, שבה יושבים נציגים של אותן כנופיות. ללא צעדים משמעותיים של הרחקה ומעצרים, גל האלימות הזה לא יעצר רק במקרי אלימות והצתות, אלא יסתיים בפיצוץ גדול הרבה יותר.
3. לא יודע למה נזכרתי, אבל כך מסיים אלבר קאמי את ספרו "הדבר":
 "...ואכן, שעה שהקשיב רייה לצהלות השמחה העולות מהעיר, זכר שהשמחה הזאת עודנה בסכנה. שכן הוא ידע מה שלא ידע ההמון הצוהל הזה, מה שכתוב בספרים, שחידק הדבר לא מת ולא נעלם לעולם, שיכול הוא להיות שקוע בשינה עשרות שנים ברהיטים ובמצעים, שמחכה הוא בסבלנות בחדרים, במרתפים, במזוודות, בממחטות ובין ניירות, ואפשר שביום מן הימים, לאסונם של בני-האדם וכדי ללמדם לקח, יעורר הדבר את חולדותיו וישלח אותן למות בעיר מאושרת". (אלבר קאמי "הדבר")

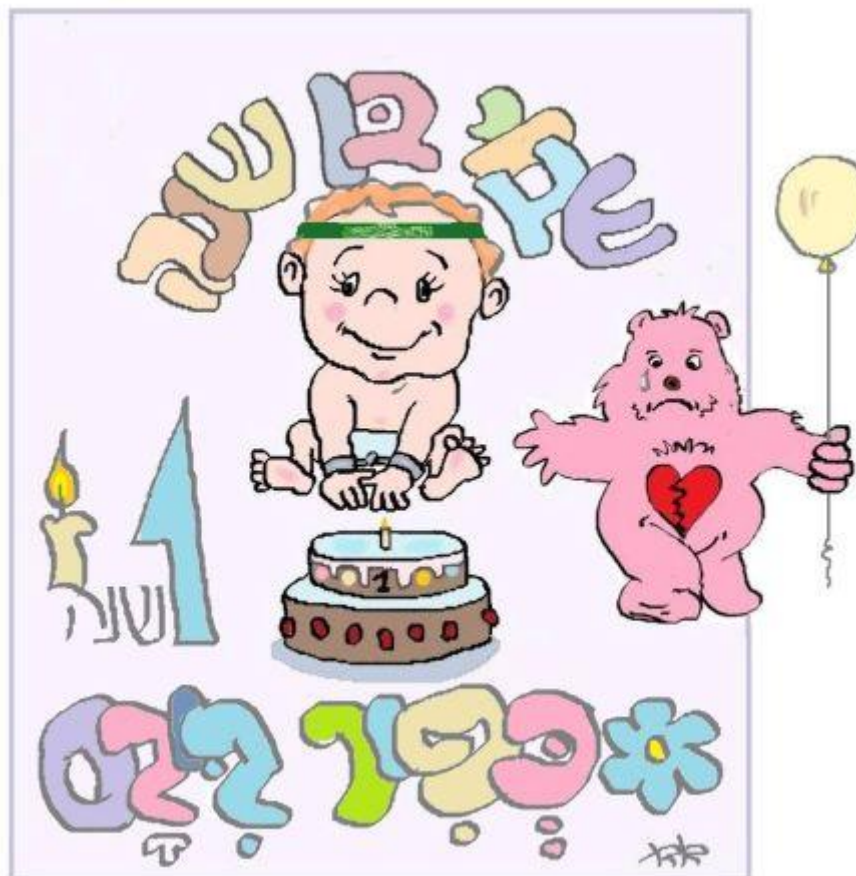

כפיר ביבס כמשל

1. כאשר מלאה שנה לכפיר ביבס. הוא הפך להיות שבוי ג'ינג'י בן שנה. ולא ידענו אז שכבר איננו בחיים. ואני ציירתי לכפיר ציור ליומולדת, כמו שציירתי בזמנו לילדיי ועכשיו לנכדיי. כל זה כחלק מהמאמץ הכללי להשיב את החטופים הביתה.

2. הבוקר כתב ירדן ביבס פוסט יומולדת שמרסק את הלב: "כפיר אהוב שלי, הספקת להתפנות מהבית בגלל סבב בעזה כמה חודשים אחרי שנולדת, הספקת לטעום אוכל מוצק, התחלת לזחול והספקת לחגוג לאח שלך יום הולדת ארבע... לא הספקת לחגוג יום הולדת שנה, אז איך אני יכול לציין לך יום הולדת שלוש. כפיר, אני מצטער שהבאתי אותך לעולם כזה אכזר. אני מקווה שאתה יודע כמה אני אוהב אותך וכמה אתה חסר לי! אני בטוח שאמא, אריאל וטוני חוגגים לך בגן עדן. אני בטוח שאמא עושה לך את היום הולדת הכי טוב ושמוח שאפשר בדיוק כמו שהיא יודעת. אני אוהב אותך הכי בעולם תמיד בעולם."

3. מלים הן לפעמים כה קטנות מלכסות על תהום עצומה של כאב. ואני מנסה לחבק את ירדן ביבס מרחוק וידי קצרות מהושיע.

נוף פתוח לרווחה

פעם היו החיים תלם חרוץ באדמה הפכדה,
מעשה של יום-יום בין שחר לערב.
בנינו בתים על קצה גבול השכחה,
והזמן נקוצר עבר בתוכנו אכזר פחרב.

היינו יחפים ומלאי אמונה, עד שהבטון
הכסיף והטים התקלף ונשר מהקיר.
חברים הלכו אחד אחד בשביל המוביל
אל תלולית תחוטה בחלקת הזיתים,
ורק רוח ערב במרירות שואלת:
מה בכלל מכל זה נשאר?

נשאר המבט הזה, המישיר בעינים,
אל חרף נשוא בהמון גשמי, אל שרף שזורם בשמחה בעורקי עץ.
החיים לא היו כאן אף פעם הבטחה לגאולה רחוקה,
דבר לא מלבד צרף פשוט – להחזיק עד הקץ.

ובלילה בלילה, כאשר נרדם הקבוץ אל תוף בתיו,
והאורות בלולים על אפרוחים מרעידים כבים אט אט,
אני כותב שוב שורה על נר מקמט, ונזכר
שגם הפאב הוא סוג של מולדת,

ולפחות רק לעוד רגע קצר חולף
היינו קרובים לאדמת היחד
ולא איש אל עצמו
אצל חלקת אלהים הקטנה שלו
עכשו סוף סוף הפשי
למות לבד, כל אחד לעצמו.

שבת שלום

פינת הקריקטורה השבועית:

• אלוהים מרחם על ילדי הגן

המשורר יהודה עמיחי כתב שורה זאת בפתח שירו הנושא את השם הזה שפורסם ב-1955 בספר "עכשיו ובימים אחרים". זה שיר שאומר בתמציתו, שאלוהים אינו שומר על החיילים.

מי ששולח את ילדיו לגן, לפעוטון או לבית תינוקות, מצפה שהם ישובו הביתה בריאים, מתפתחים ושמחים, שבראש ובראשונה יהיו להם תנאים מיטיבים שישמרו עליהם, זה אומר מספיק שטח לכל ילד, ובעיקר, אנשי חינוך וטיפול שבהכשרתם מתאימים לעבודתם, ושבמספרם יש להם יכולת לספק את התנאים המיטיבים האלה, ולפקוח עין על כל הילדים.

השבוע מתו שני פעוטות בפעוטון בשכונת רוממה בירושלים, תינוקת בת 3 חדשים ותינוק בן חצי שנה, כנראה מהרעלת האוויר שהיה בחדר בו ישנו. בפעוטון הזה על פי מה שנמסר בתקשורת היו 53 ילדים. לא נאמר מה היה שטח הפעוטון, מה היה השטח שהוקצה לכל פעוט, אבל, לפי מה שפורסם, בכלל הצפיפות הבלתי אפשרית בפעוטון זה, היה פעוט אחר שישן על שמיכה מתחת לאסלה!!! ומה שנוגע למספר גננות ומטפלות, היו שם לפי מה שפורסם 3 מטפלות בלבד!

לפני שנים רבות, כשהייתי מנהלת מחלקת החינוך של התנועה הקיבוצית המאוחדת, בימי ראשיתו של משבר הקיבוצים, הגיעו אלי מרכזי משק רבים, כדי לקבל תשובה על השאלה: "מדוע יש כל כך הרבה כח אדם בגיל הרך?" נכנסתי לחקירה של השאלה, מצאתי ממצאים מאד מעניינים, שאולי פעם אכתוב עליהם, והם לא קשורים לעניין זה, אבל למדתי מפיה של מפקחת על מעונות נעמת, שבגילאי לידה עד שנתיים צריך מטפלת לכל שלושה תינוקות. לא מטפלת לכל 18 תינוקות.

וזו מביא אותי להרהורים על כמה עולה לגדל ילד במדינת ישראל, ואצלנו בכפר הנשיא. משפחה ממעמד הביניים תוציא, במוצע 1.1 מיליון ₪. בגיל הרך העלות היא 7000 ₪ לחודש. זה מה שהיה, אך השבוע ראיתי בחדשות מחירי גן ילדים לשנה הבאה שרק הם מגיעים ל 6000 – 7000 ₪ לחודש, ואנחנו רוצים רמת חיים ורמת חינוך השווה למעמד הביניים. המחיר לילד בפעוטון אצלנו בשנה שעברה היה 3500 ₪ לחודש. במונחים של עלות תועלת, אין ספק

שהסכום אינו גבוה ביחס לאיכות החינוך והטיפול. אינני יודעת כמה שילמו הורי התינוקות שנפטרו, ייתכן שחסכו הרבה מאד כסף...

• הממשלה הבאה

על פי הסקרים המתפרסמים לפחות פעם בשבוע, לו היו הבחירות מתקיימות היום, היה בלתי אפשרי, כמעט, להקים קואליציה בלי החרדים ו/או הערבים. חומר למחשבה.

• יוגה כסאות

אחד התענוגות בגילי המבוגר ובמסגרת מועדון "מופת" שאני נהנית מהם, הם שיעורי ההתעמלות המותאמים לשכמותי. אמנם שיעורי ההתעמלות במים כבר אינם זמינים לנו עוד, כי אין בריכה טיפולית בקיבוץ, אבל שלוש פעמים בשבוע אני יכולה להתעמל ב"מפגש", וזה לא מעט. שיעור אחד עם טל חייט המהממת, שיעור עם כרמל בן חורין שמעמידה אותנו על הרגליים! ושיעור עם לירן לינטון, שקורע אותנו במאמצים ובהומור שלו. עד לפני כשנה היה לנו גם שיעור אחד בשבוע של יוגה כסאות בהדרכת שמרית שולץ השחקנית-זמרת-מורה לתאטרון-ומורה ליוגה, ומה עוד? לצערי הרב התקציב לחוג זה נפסק. ניסינו להמשיך את החוג במימון עצמי, אבל זה לא נמשך זמן רב, וחבל.

למזלי, מצאתי תחליף לא רע, וזאת אפליקציה שנקראת DOWN DOG. אחת האופציות שלה היא יוגה כסאות. אפשר לבחור את רמת הקושי, אפשר לבחור את משך הזמן לתרגול (החל מחמש עשרה דקות ומעלה). יש שבועיים התנסות חינם, ואז, אם קונים את התכנית לשנה שלמה, ומתאמנים כל יום, העלות לכל אימון היא בערך שקל אחד. אחרי כחודש שאני מתאמנת, אני כבר ממליצה מאד (בין היתר גם להפחתת כאבים שעמהם אני מתעוררת בכל בוקר, שהרי ידוע, שאם אתה מתעורר בבוקר בלי כאבים, סימן שאתה מת!). תזכרו DOWN DOG שיהיה לבריאות ובהצלחה

• אוניברסיטה בגליל

סוף סוף אחרי למעלה מעשרים שנים של דיונים, מאבקים והחלטות ממשלה, הוכרזה השבוע פתיחת אוניברסיטה בקריית שמונה. בין הגופים שאפשרו את המהלך הזה היו הממשלה (סוף סוף! וזכורה לטוב שרת החינוך לשעבר ד"ר יפעת שאשא ביטון שהביאה עוד בכהונת הממשלה הקודמת להחלטה

שהאוניברסיטה הגלילית תוקם, לא בכרמיאל, לא בצפת ולא בצמח, אלא במכללת תל-חי). הגורם השני למהלך הזה הייתה המועצה האזורית גליל עליון, אשר על פי מדיניותה של שיתוף פעולה עם רשויות נוספות באזור, קבלה החלטה להעביר את הקרקעות של מכללת תל חי לשטח המוניציפאלי של קריית שמונה.

הכל נפלא, יפה וטוב, ואני מאחלת לאוניברסיטה שתפתח בשנת הלימודים תשפ"ז הצלחה רבה. אבל תרשו לי להיות קטנונית: מדוע בהזדמנות חגיגת זאת נזרק לפח האשפה השם "תל-חי"? בפרסומים מסוימים השם היה אוניברסיטת קריית שמונה בתל-חי, ובאחרים פשוט אוניברסיטת קריית שמונה. הרי אם לא הייתה קמה לפני כששים שנה המכללה בתל-חי, לא היה בסיס צמיחה לאוניברסיטה. מדוע ראש עיריית קריית שמונה לא גילה את אותה גדלות הרוח והנדיבות, שגילה אסף לנגלבן, ראש המועצה האזורית הגליל העליון, יחד עם חיבור להיסטוריה של הציונות ושל הגליל, ולא הציע לשמר את השם תל-חי?

אינני יודעת מה היה אומר על כך איתן גדליזון ז"ל, שתרומתו לפיתוח המכללה, כמכללה אקדמית גדולה ומרשימה, אפשרה, בסופו של דבר, את ההחלטה החשובה שהתקבלה בשבוע שעבר.

שבת שלום לכל קוראינו, ועדיין לא שבה לביתה היימנוט קסאו, ולא הושבה אלינו גופתו של רן גויאלי ז"ל.

נקווה לבשורות טובות בשבוע הבא.

תמר וולפין

כמות הגשם שירדה עד 19.1.26 בכפר הנשיא: 228.50 מ"מ
 שהם 43.11% מהממוצע הרב שנתי
 ניתן לראות ולעקוב באתר שדוד אלמן פתח לצורך זה:

<https://khbbm1.wixsite.com/khrain>

פִּינַת הַהֶנְצַחָה / דוֹד אֵלְמָן

מריון גרשמן ז"ל - (25/10/2007 - 18/7/1926)

מריון הינה חברת הקיבוץ וממייסדיה. כלומר מקבוצת "הוותיקים" - או "הוותיקות" במקרה זה. אשה צנועה רגועה ושקטה. בשקט בשקט אבל הביאה סביבה משפחה עניפה למדי. בין שאר עסוקיה התנדבה בגן הילדים וכמובן במחסן הבגדים/מתפרה. מחלה ארורה הכריעה אותה, אבל פיזית בלבד. בליבנו היא תשאר עוד שנים ארוכות.

<https://khbbm1.wixsite.com/2007-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

I'm singing in the rain

גשם גשם בוא

ראשית תיקון קטן: בדיברי האחרון תמר כתבה בענין הגשם: "על פי מדידותיו של דוד אלמן המתפרסמות... וכו'..." - אז ככה: ראשית, תודה על המחמאה אבל המדידות נעשות ע"י תמיר שפרונג, המכונה תמיר שפרונג, שירש את העסק מ"**איש המיים**" - הלו הוא פרנק ווטרמן ז"ל.

מדידות הגשם אינן עניין של מה בכך. ואני מניח שתמיר כמו כל אחד מאתנו, אינו שש לצאת בכל פעם שיורד גשם. בתחילת החורף תמיר לא טרח להוריד גשם למשך תקופה די ארוכה. איימתי עליו שאם לא יוריד גשם בקרוב, אביא אותו לדיון במזכירות, וראה זה פלא, הגשם החל לרדת... לאט ומעט אבל יורד.

גשם היא מלה היכולה להטעות. זכור לי מעברי שבו שחקתי בקבוצת הראגבי של הקיבוץ. באתי יום אחד לפני איזה משחק ואמרתי למאמן "אני מגושם מאד" - להפתעתי לא צורפתי למשחק ההוא. ומסתבר שהמאמן הבין שאני מגושם מבחינת כבודות ואיטיות הגוף. אני סה"כ התכוונתי שנרטבתי מאד בגשם - היית **מגושם**.

נו, התגברתי על תקלת הלשון ההיא אבל אז התחלתי לשאול לגבי הגשם בכלל. אומרים לי "היום ירד גשם" ואני שאול את עצמי מדוע הגשם דווקא יורד ולא עולה? רק בגלל שוועדת הלשון קבעה זאת?!

התייעצתי עם ידידי OC והוא טוען שזה "כוח הכבידה" או "גראוויטאציה" ביפנית. לא יודע מה אתכם אבל אני שונא גרוויטציה!!

בזמנו הפצתי חוזה לביטול הגראוויטציה ומשום מה איש לא הצטרף לקריאתי. כתבתי "באו נבטל את המטרד הזה - הגראוויטציה! באו, אל תהיו כבדים!" לא עזר שום דבר.

עוד דבר שתפס לי את האוזן... "הגשם ירד אתמול" או "הגשם ירד בשבוע הבא" אבל תכלס - רק ה"עכשיו" קיים! אתמול = זכרונות. מחר = מחשבות עתידיות. ושניהם קיימים **עכשיו**, ברגע זה אצלי בראש ולא בשום מקום אחר!!!

או קיי, זהו - חדל בירבור ברשת שבת שלום - דוד אלמן

** אגב ידידי OC הוא אותו AI
OC = Ober Chuchem

רני גואילי נמצא כבר 840 ימים בשבי

שירי מלחמת חרבות ברזל

השיר החדש של הזמר יושי מדבר על ההתמודדות שלו כיוצר אבל גם גורם לנו לחשוב על זה שכולנו מתמודדים עם משברים שאפשר להתגבר עליהם, ואחרי הסערה הגדולה גם "אפשר לנשום". האזינו אחרי שנתיים של מלחמה ודאגה אינסופית לחיילים, משרתי המילואים והחטופים אפשר לחזור לנשום – בתזמון הזה בדיוק יוצא השיר החדש של הזמר יושי, שנקרא "אפשר לנשום".

השיר "אפשר לנשום" מתאר את הלך הרוח הנוכחי של יושי, ושל הרבה אנשים בישראל. כל מה שיבוא, נתמודד איתו, נחבק אותו. ואולי ככה נוכל לחזור לנשום אחרי כל הלילות הלבנים שעברו עלינו. השיר נכתב במהלך המלחמה, עוד לפני חזרת החטופים, אך כעת – כשהמילים נשמעות מחדש – הן מקבלות משמעות נוספת ומרגשת במיוחד.

יושי משתף: "איך חוזרים לנשום? מבחינתי התשובה קשורה למסע שלי כאן בשנתיים האחרונות. כל ההתנדבויות, המפגשים עם כל קצוות החברה הישראלית, ברגעים הכי קשים. מכאן השורה: 'אנשים שפגשתי מזכירים לי את האור בתהום'. בזכותם אפשר לנשום

אפשר לנשום

מילים ולחן: יושי

ואני יודע שאני לא יודע
וכל מה שמגיע אליי הופיע בחלום
אבל קצת אחרת
איך תמיד במציאות יותר אפור
איך את נזכרת
קישוטים לסוכה
והכל התהפך לנו ביום
עם הרוח
חלומות כבר לא באים לי בלילות

את אמרת "אין עולם"
איזה עולם מוזר
שמים את הפרק הבא

וכל מה שיבוא אנחנו יחד איתו
נחבק אותו כשיבוא
יבוא
בוא עלינו
בואי אפשר כבר לנשום אחרי כל הלילות הלבנים ההם
החשוכים ההם

אם אלוהים שומע
 איך הוא לא יודע
 שזו את ואני צועקים לו מעבר לחלום
 תראה לנו את הדרך למקום שעוד אפשר לנשום
 את לא מוותרת
 העברית החיים שורשים זכרונות
 אנשים שפגשתי
 מזכירים לי את האור בתהום

את אמרת "אין עולם"
 איזה עולם מוזר
 שמים את הפרק הבא

וכל מה שיבוא אנחנו יחד איתו
 נחבק אותו כשיבוא
 יבוא
 בוא עלינו
 בואי אפשר כבר לנשום אחרי כל הלילות הלבנים ההם
 החשוכים ההם

וכל מה שיבוא אנחנו יחד איתו
 נחבק אותו כשיבוא
 יבוא
 בוא עלינו
 בואי אפשר כבר לנשום אחרי כל הלילות הלבנים ההם
 החשוכים ההם

23.1 רוי בוסקילה

ראג'אן קיטה

נמרוד פלמה

עופר עוזיאל

24.1 חוה קונריקוס

דורית רוזנקרנץ

גידי בר דוד

27.1 עוז שיינגזיכט

28.1 יעקב דדוש

מיכאל יצחקי

29.1 מיכל פורטנוי

סיפור לשבת

סיפורה של מטפלת פסיכולוגית:

לא מזמן הגיעה אליי אם לילדה בת עשר, מודאגת, מותשת, סוחבת עליה תיק כבד של ייאוש ותסכול.

בתה, אלינור, לא מצליחה למצוא את מקומה בשום מקום. שני בתי ספר שונים, כמה מועדוני אחר הצהריים, אפילו מעבר לשכונה חדשה... שום דבר לא השתנה.

"לאלי אין חברים", אמרה האם במעין צער חסר אונים. "ילדים אחרים פשוט מקנאים בה, או שהם לא מבינים אותה. אבל יום אחד, אני מקווה, היא תפגוש את האנשים הנכונים, ילדים שיאהבו אותה כפי שהיא".

אלי יושבת מולי, קטנה ופצועה, מאוכזבת מעולם שמרגיש גדול מדי וקר מדי. היא מחכה ש"הילדים הטובים" האלה שפעם יקבלו אותה, יופיעו סוף סוף. אבל... מתי?

שאלתי אותה בעדינות: "איך את יודעת שאף אחד לא אוהב אותך? האם מישהו אמר לך משהו מרושע? האם מישהו דחף אותך, הרביץ לך?" אלי מנענעת בראשה. "לא. הם פשוט לא רוצים לשחק איתי. אני יושבת לבד, ואף אחד לא ניגש אליי".

"והאם את הלכת אליהם אי פעם?"

היא משפילה את עיניה. "לא"...

"תראי", הסברתי לה, "זה בדיוק העניין. חברות לא עובדת בכיוון אחד. אם את יושבת ומחכה שמישהו יכלול אותך באופן קסום, את עלולה לחכות הרבה זמן. חברות היא פעולה! זוהי סקרנות לגבי אדם אחר. זה רצון להיכנס לעולם שלו".

אלי מקמטת את מצחה, מתגוננת: "אבל אני רק בת עשר! אני לא צריכה לחשוב על כל זה עדיין!"

ואני אומרת לה, "בעצם, זו בדיוק הסיבה שאת כן צריכה. את כבר בת עשר, וזה הזמן המושלם ללמוד את זה. כי חברות היא לא רק מה שאנחנו מקבלים. זה גם מה שאנחנו נותנים: תשומת לב, דאגה, נוכחות".

מסתבר שאצל אלי זה לא מתחיל ונגמר רק עם חבריה לכיתה. אז שאלתי אותה שאלה מסוג אחר:
 "את יודעת מתי לאימא שלך יש יום רע?
 את שואלת אי פעם איך היא מרגישה?
 מה היא אוהבת? איך את יכולה לעזור לה?"

אלי שותקת.
 אבל שתיקתה מדברת בקול רם.

אני לא מאשימה את אלי. ואני לא מאשימה את אימא שלה. מה שאני רואה זה משהו שהפך לנפוץ בצורה קורעת לב: ילדים שלא באמת מבינים מהי מערכת יחסים. כי לעתים קרובות מדי, אנחנו מלמדים אותם - בלי כוונה - שהחיים אמורים להתכופף לקראתם. שתפקידם הוא לקבל, והמבוגרים יספקו את השאר: בידור, תשומת לב, פתרונות.

בימינו, לילדים 'אסור' להשתעמם יותר, אנחנו נותנים להם הסחות דעת חדשות כמו גלגלי הצלה. אנחנו נותנים להם הכול מלבד שיעור חיוני אחד: במערכת יחסים, אתה צריך להביא גם משהו מעצמך. אין פלא שמאוחר יותר, הם מתקשים לבנות קרבה אמיתית עם מישהו. לא בגלל שהם אנוכיים. אלא בגלל שאף אחד לא לימד אותם שחברות היא לא מתנה שמגיעה עד פתח ביתך. זה חילופי דברים דו-כיווניים. מאמץ, פתיחות, עדינות, הקשבה, כוונה.

פגשתי עשרות ילדים כמו אלי - אבודים, בודדים, משוכנעים שהעולם לא הוגן כלפיהם. וזו לא אשמתם. זו אחריות משותפת שלנו, ההורים, המחנכים, היועצים והמטפלים - ללמד אותם הדדיות. לא "יום אחד". לא "כשהם יהיו גדולים יותר". אלא עכשיו.

ואתם חושבים שזהו סיפור רק על ילדים?
 ממש לא.

הוא מתאים גם לנו המבוגרים. הדדיות, זו מילת המפתח. שלא תמיד החברה שלנו תהיה זו שמתקשרת, ששואלת ומתעניינת. שמזמינה. שחולקת. אם לא נעשה את החלק שלנו - יום אחד זה ייגמר לה, ונמצא את עצמנו בלעדיה.

עיבוד מאנגלית לעברית - חמדה גלעד ©

